

ved denne Behandling at søge at komme til et klart Udtryk for, hvad den Enkelte ønsker, for saaledes at komme til et klart Syn paa, hvad det Flertal, som derved fremkommer, ønsker. Derved tror jeg, man vil gjøre Lovforslaget den største Tjeneste, thi derved bliver der størst Sandsynlighed for, at det kan blive fremmet og afgjort.

Bertelsen: Jeg skal ikke, saaledes som de to foregaaende Talere, fremkomme med almindelige Bemærkninger, men kun tale om Endringsforslagene. Forinden jeg imidlertid gjør det, skal jeg dog fremkomme med den almindelige Bemærkning, at, naar et æret Medlem af Mindretallet (Thomsen) udtalte, at han ved første Behandling nærede store Betænkkeligheder ved nærværende Lovforslag, og at disse Betænkkeligheder vare forøgede, da Hærløven var gaaet ud af Dagsordenen, saa forekommer det mig, at disse Betænkkeligheder allerede maatte have været tilstede i 1870—71, da der ogsaa forelaa et Udkast til Straffelov for Krigsmagten. — Det Endringsforslag, jeg først vil omtale, er det under Nr. 2, der angaar Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse. Denne Straf bestaar jo i, at den, paa hvem den er anvendt, ikke maa bære den for Krigsmagten anordnede Kofarde, og ikke maa være Medlem af nogen Krigsret. Det er altsaa en Vresstraf, men det bør efter min Formening ikke være, at en Mand, der har begaaet en Forbrydelse, skal bære et eller andet bestemt Bidnesbyrd derom. I gamle Dage brugte man jo at brændemærke Forbryderen, for at Enhver kunde se, at han havde begaaet den eller den Handling; men i vore oplyste Dage, da man har faaet et andet Syn paa det Mennefselige, forekommer det mig, at man ikke bør anvende saadanne Straffe. Man siger, at en saadan Straf vil virke gavnlig, men det forekommer mig, at man snarere maa sige, at den vil virke skadelig; thi den Mand, som er nedsat i de Meniges 2den Klasse, vil, efter at han er kommen i den Stilling at maatte bære et saadant Forbrydermærke, føle, at han nu er ndtrykt saa dybt, at det er det Samme, hvorledes han for Fremtiden bærer sig ad, thi efter at være sunken saa dybt, kan han ikke opreises. Det kan desuden ikke alene skade den Vedkommende, men det kan ogsaa skade Samfundet; thi den Mæt, der er sat paa den Vedkommende, følger ham ikke blot, saa længe han er i Hæren, men ogsaa, naar han kommer hjem. Er det da ikke en betænklig

Sag at fastholde en saadan Straf, hvorved man neddysser en Mand's Vresfølelse istedetfor at oplive den? Maa man ikke hellere søge at oplive end at underkue den? — Jeg skal nu gaa over til at omtale de Grunde, som det ærede Medlem har fremført for at bibeholde denne Straf. Der er ikke i Dag i saa Henseende fremkommet noget Nyt, men kun mere almindelige Bemærkninger, hvorfor jeg skal holde mig til Betænkningen. Der udtales deri Sp. 936: „En saadan Straf har sin naturlige Berettigelse lige overfor de grovere militære Forbrydelser som Feighed, Rønning, Selvomlæstelse, Dyrer og Mytteri, for hvilke den derfor her ligesom for hyppigere Bjentagelse af betydeligere Forbrydelser er foreslaaet anvendt. Naar den tillige er opført som Tillægsstraf for de i §§ 166—68 nævnte Forbrydelser (Tyveri paa militær Post), da har dette nærmest sin Grund i, at der derved vil være aabnet en lettere Afgang til i saadanne Tilfælde at kunne undgaa en forholdsvis streng Anvendelse af Strafarbejde“. Hvad der menes med naturlig Berettigelse, veed jeg egentlig ikke; thi dersom Straffen er berettiget ifølge Naturen, forekommer det mig ikke, man behøver at optage den i et Lovforslag, thi Retten vilde da have været der. Jeg antager dog heller ikke, at de Herrer have troet derpaa, da de fremkom med et saadant Forslag, thi man veed jo, hvorved man bliver berettiget til at bruge en Straf, nemlig ved, at den bliver vedtagen i en Lov. I Betænkningen Sp. 937 udtaler det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad): „Skjøndt jeg saaledes ikke har kunnet frigjøre mig for stærke Tvivl, om det foreslaaede Straffesystem vil være fyldestgjørende for Disciplinen i Hæren, har jeg dog ikke turdet tillægge min Tvivl afgjørende Betydning overfor Ministerens bestemte Forsikring at have forvisset sig om, at de overordnede militære Befalingsmænd dele hans Formening om de foreslaaede Straffemidlers Tilstrækkelighed.“ Man skulde deraf slutte, at det ærede Medlem ikke vilde foreslaa andre Straffe optagne i Straffeloven end dem, Ministeren har optaget, da hans Tvivl ere blevne beroligede ved Ministerens bestemte Erklæring; men naar man læser videre, vil man erkjære, at dette ikke har været det ærede Medlems Mening, idet han snart forlader Ministerens bestemte Erklæring og gaar over til den tydske Straffelov. Han siger: „Bil man nemlig endelig paaberaabe sig den nye tydske Straffelov som Norm for vor Straffeordning, synes man da i det Mindste at burde